

koliko je iznosio godišnji prinos dalmatinskih gradova, a dobio je darova i u naravi, ali je zato on, knez hrvatski, postao prosti eksponent bizantinski, kojemu je čak i *Venecija slala darove*, da njezini brodovi mogu bez smetanja ploviti hrvatskim dijelom Jadranskoga mora. Ali, koliko je sve to moglo i goditi Zdeslavu, toliko je narod bio nezadovoljniji s njegovom politikom. Konačno se je narod pobunio i Zdeslava smaknuo.

Zdeslava je naslijedio *Branimir* (879.—892.). Promjenu na kneževskom prijestolju osjetili su odmah osobito u Veneciji, jer je Branimir bio opet narodni vladar, koji je *pomorsku silu Hrvata podigao do najvećeg ugleda*. Mlečani su odmah opremili protiv Hrvata više ratnih brodova (naves longae), *ali se ti povратиše, a da nisu ništa opravili*. Da se pod tim krije poraz Mlečana, nije se teško domisliti, dok njihov službeni pisac k ovoj vijesti dodaje, da *to brodovlje nije nigdje moglo da nađe neprijatelja: »nusquam enim hostis repertus est«*.¹⁾

Papa Ivan VIII. brzo je uvidio, koliko je za služan Branimir za katoličku stvar, pa ga stoga u svom pismu od 7. lipnja 879. nazva »uzvišenim mužem« i »slavnim knezom«, te mu veselo priopći, da je na dan Spasova, služeći svečanu službu Božju na oltaru blaženoga Petra apostola, blagoslovio njega i čitav njegov narod i cijelu zemlju njegovu, da do vijeka zdrav u duši i tijelu vlada sretno i sigurno zemaljskom svojom kneževinom.

¹⁾ Sabellicus kod Lučića: De regno Croatiae et Dalmatiae, pag. 64.